

ΧΡΥΣΗΙΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

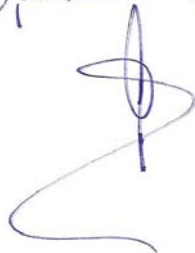
Μερσέντες Χιλ

Ε Π Ρ Η Ν Ι Κ Η Π Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

Με όλη μου
την αγάπη
και ένα μεγάλο
Ευχαριστώ...

Χρυσίδα Δημουλίδου

Μεροσέντες Χ1λ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μερόντες Χιλ**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Χρυσήδα Δημουλίδου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Χρυσήδα Δημουλίδου, 2010
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2010, 40.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-801-0

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομηχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΧΡΥΣΗΙΔΑ
ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

Μερσέντες
Χ1λ

Το βιβλίο μου είναι αφιερωμένο στον αείμνηστο πατέρα μου Δημόκριτο, που μου μετέδωσε την αγάπη του για τη μάθηση, τον κινηματογράφο και γενικότερα τις τέχνες.

Ελπίζω εκεί που βρίσκεται χρόνια τώρα να είναι ικανοποιημένος με την κόρη του, που, όπως έλεγε, θα έχανε το δρόμο με την ατίθαση συμπεριφορά της, όμως κυρίως το όνομά του σαν παντρευόταν...

Πατέρα, μπορείς να είσαι πολύ ευχαριστημένος γιατί το όνομά σου παραμένει ακόμη στην ταυτότητά μου.

Και όχι μόνο...

«Για τις γλυκές καλοκαιρινές και παγωμένες χειμωνιάτικες βραδιές μας, τότε που μασουλώντας πασατέμπο χαζεύαμε πλάι πλάι με τις ώρες ταινίες. Κάθε μέρα. Θυμάσαι; Ήταν όμορφα, μπαμπά, και παρότι με πλήγωσες και με αδίκησες πολλές φορές, εγώ σ' αγαπάω και μου έχεις λείψει πολύ...

*Η μοναχοκόρη σου
Χρυσήδα»*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Φίλοι μου...

*Π*άντα με μάγευε ο κόσμος του κινηματογράφου. Ίσως γιατί μεγάλωσα μέσα σε μια τέτοια αίθουσα. Οι πρώτες εικόνες που έχω απ' τη ζωή βρίσκονται πάνω σ' ένα τεράστιο πανί οθόνης. Ο πατέρας μου ήταν τεχνικός σε κινηματογράφο κι έτσι η μυρωδιά της μπομπίνας, δηλαδή της ροδέλας που είχε το φιλμ, μου ήταν πολύ ευχάριστη και οικεία. Δεν ήταν λίγες οι φορές που τον βοήθησα να κολλήσουμε την ταινία με το πινελάκι του διάφανου μανό εκεί που είχε κοπεί ή καεί ή να αλλάξουμε τα μακρόστενα καρβουνάκια που έδιναν το φως. Μετά μάζενα σ' ένα χάρτινο κουτί όλα τα περισσεύματα από τα φιλμ, πάνω στα οποία βρίσκονταν τυπωμένοι οι αγαπημένοι μου ήρωες, και τους χάζενα στο σπίτι με την ησυχία μου, τοποθετώντας το κομματάκι του φιλμ μέσα σε μια μικρή πλαστική ειδική κατασκευή που το μεγέθυνε στο μάτι. Ήταν ο θησαυρός μου, που χάθηκε όταν έφυγα στην Αθήνα, γιατί η καλή μου μαμά τον θεώρησε σκουπίδια. Δεν της το συγχώρεσα ποτέ. Ακόμη της κρατάω κακία. Όχι τόσο γιατί δεν μπορώ να βρω τα υπολείμματα φιλμ ταινιών, όσο γιατί όλα αυτά είχαν τη μυρωδιά του πατέρα μου επάνω τους.

Όμορφα χρόνια ομολογώ, κυρίως τα καλοκαιριάτικα βρα-

δάκια κάτω απ' τον έναστρο ουρανό και τα ανθισμένα νυχτολούλουδα του θερινού σινεμά, σχεδόν να μην αναπνέω φοβούμενη μήπως χάσω έστω κι ένα δευτερόλεπτο απ' τα λόγια των ηθοποιών. Κατά κάποιο τρόπο δέθηκα μαζί τους. Ήταν οι ήρωές μου, οι φίλοι μου, οι έρωτές μου, οι φόβοι μου, οι εχθροί μου. Με τα χρόνια τα καλοκαιρινά σινεμά έγιναν όλο και πιο σπάνια, αλλά η αγάπη μου για τον κινηματογράφο δεν έπαψε ποτέ. Είχε γίνει ο παρηγορητής μου σε μοναχικά βράδια, όπου αντικαθιστούσε θανμάσια φίλους ή έρωτες.

Πάντα μελετούσα την ιστορία του κινηματογράφου και, ναι, γνωρίζω πολλά. Όταν έγινα συγγραφέας, σε μια γωνιά του μυαλού μου υπήρχε η επιθυμία να πλάσω τον δικό μου ηθοποιό, να τον σκηνοθετήσω εγώ, να γίνω η σεναριογράφος του. Έτσι προέκυψε η *Μερσέντες Χιλ*. Τα γεγονότα της ιστορίας που θα διαβάσετε θα μπορούσαν να είναι πραγματικά, έτσι όπως περιπλέκονται με γεγονότα του αμερικάνικου κινηματογράφου. Τα ονόματα κάποιων ηθοποιών μέσα στο βιβλίο μου είναι αληθινά, όμως οι διάλογοι και οι συμπεριφορές τους είναι μυθοπλαστικοί και απόλυτα δικοί μου. Απλά για να υπάρχει αληθοφάνεια στην ιστορία μου, σκέφτηκα να τους χρησιμοποιήσω. Η εποχή που εξελίσσονται τα γεγονότα τοποθετείται στην περίοδο των λεγόμενων *silent movies*, δηλαδή βωβός κινηματογράφος, γι' αυτό δεν προχώρησα χωρίς βοήθεια και βασίστηκα σε πληροφορίες βιβλίων, όπως η βιογραφία της μεγάλης ηθοποιού Γκρέτα Γκάρμπο «*Garbo her story*» και της μεγάλης συγγραφέως και σεναριογράφου Ντόροθι Πάρκερ «*L'extravagante Dorothy Parker*», καθώς και στην ιστορία του κινηματογράφου κι έτσι μπόρεσα να αντλήσω κάποια στοιχεία άγνωστα στο πλατύ κοινό γι' αυτή την περίοδο. Βοηθούμενη από αυτά τα στοιχεία και με συνεργό τη φαντασία μου, αποφάσισα να πλάσω την ηρωίδα μου, τη *Μερσέντες Χιλ*. Δεν

ήταν εύκολο στην αρχή, μα τελικά, όπως συμβαίνει πάντα, η καλή μου νεράιδα έριξε τη νεραϊδόσκονή της και τελικά, αντί να γράφω και να πλάθω σενάρια, μπήκα κι εγώ μέσα στην ιστορία κι έγινα μάρτυρας όλων των γεγονότων που θα διαβάσετε.

Τη γνώρισα τη Μερσέντες κι έμεινα άφωνη απ' τη θεϊκή ομορφιά της. Βίωσα τον πόνο της, τον μεγάλο της έρωτα. Ταξιδέψαμε μαζί σε Παρίσι, Λονδίνο, Λος Αντζελες, Νέα Υόρκη, Κυανή Ακτή, Μόντε Κάρλο, Ιταλία, Ελλάδα... Κάποιες φορές με εξόργισε με τη συμπεριφορά της και κάποιες άλλες τη θαύμασα για τη γενναιοδωρία και τη δύναμή της. Σίγουρα η ζωή της δεν ήταν συνηθισμένη και ακόμη πιο σίγουρο, δεν ήθελα να κάνω ένα συνηθισμένο βιβλίο. Γι' αυτό αν κάποια στιγμή η ιστορία ξεφεύγει της λογικής και του πραγματικού μην εκπλαγείτε, αλλά ζήστε την κάθε στιγμή και γίνετε κι εσείς συμπερωταγωνιστές στην ταινία της προσωπικής της ζωής.

Και στο τέλος δε θα είστε πια σίγουροι για τίποτε, που μπορεί να προκύψει και στη δική σας ζωή...

Καλή ανάγνωση
ΧΡΥΣΗΔΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

ΕΛΛΑΔΑ
Νησί της Ύδρας
ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ 1983

Το πορτρέτο δέσποζε επάνω στον τοίχο, στο κεντρικότερο σημείο της μεγάλης σάλας. Δεν υπήρχε περίπτωση να μπει στο τεράστιο ψηλοτάβανο δωμάτιο με τον κρυστάλλινο πολυέλαιο και να μη σου τραβήξει πρώτο την προσοχή. Ήταν ό,τι πιο εντυπωσιακό υπήρχε εκεί μέσα κι ας ήταν όλα τα έπιπλα και αντικείμενα που στόλιζαν το χώρο μοναδικά κομψοτεχνήματα ομορφιάς. Όμως ο τεράστιος πίνακας του πορτρέτου παραήταν επιβλητικός. Τόσο που σε κοκάλωνε στη θέση σου μαγεμένο για κάποια λεπτά. Η λεπτοσκαλισμένη, παχιά, χρυσοποίκιλτη κορνίζα του προόδιε μια τεχνική που μετρούσε πολλά χρόνια πίσω στο παρελθόν. Οι φθορές επάνω της ήταν δυσδιάκριτες από απόσταση, όμως ευδιάκριτες όταν πλησίαζες κοντά. Σίγουρα χρειαζόταν ένα φρεσκάρισμα, μια συντήρηση. Όμως τα χρώματα του πορτρέτου ήταν τόσο ζωντανά και φωτεινά, σαν να είχε ζωγραφιστεί μόλις χθες, και αποσπούσαν όλη την προσοχή των αδηφάγων ματιών, παραγκωνίζοντας την οποιαδήποτε σύγκριση. Στην ουσία όμως δεν

ήταν τα χρώματα που κέρδιζαν τις εντυπώσεις, όσο αυτό που απεικόνιζαν επάνω στον καμβά.

Το καθαρό ύψος του ήταν ενάμισι μέτρο και το φάρδος του γύρω στα δύο, όμως μαζί με την παχιά κορνίζα φάνταζε μεγαλύτερο. Η γυναίκα που σε κοίταζε κατάματα, σχεδόν ειρωνικά, ήταν ασύλληπτης ομορφιάς. Αναρωτιόσουν αν ήταν ποτέ δυνατόν να υπάρχει τόση τελειότητα σ' ένα και μοναδικό πλάσμα. Ήταν καθισμένη και γερμένη επάνω σ' ένα ανάκλιτρο ντυμένο με βαθύ μπλε βελούδο και χρυσά σκαλιστά πόδια λιονταριού στη βάση του. Φορούσε ένα αέρινο, χυτό, σχεδόν αραχνοϋφαντο μαύρο φόρεμα, που άφηνε να διακρίνονται αρκετά καλά τα καλογραμμωμένα πόδια της με τους σφιχτούς μηρούς και τους λεπτοκαμωμένους αστραγάλους. Δε φορούσε παπούτσια και τα βαμμένα κόκκινα νύχια των ποδιών της έκαναν αντίθεση πάνω στο μπλε ύφασμα. Η μέση της ήταν δαχτυλιδένια και η καμπύλη του δεξιού της γοφού έγγραφε ένα ημισφαίριο υπέροχα προκλητικό. Το πλούσιο στητό στήθος της στεκόταν όρθιο στη θέση του και διαγραφόταν εξίσου προκλητικό και αισθησιακό, προκαλώντας να το αγγίξεις. Τα ολόλευκα σφιχτά μπράτσα ήταν ολόγυμνα. Το αριστερό της χέρι ήταν ακουμπισμένο επάνω στο μοναδικό μπράτσο του ανακλίντρου και το δεξί ξεκουραζόταν επάνω στο γοφό της. Ο κύκνειος λαιμός στήριζε το αγαλματένιο κεφάλι. Τα ολόμαυρα πυκνά μαλλιά είχαν χωρίστρα στη μέση και έπεφταν απαλά πάνω στους ώμους της, σχηματίζοντας ένα χαριτωμένο μπουκλένιο γύρισμα προς τα μέσα. Τα λεπτά, τοξοειδή μαύρα φρύδια έφταναν σχεδόν ως την αρχή των κροτάφων και είχαν σχεδιαστεί προφανώς με μαύρο μολύβι. Το πορφυρό κραγιόν τόνιζε τα σαρκώδη τεράστια χείλη, που ήταν ελαφρώς μισάνοιχτα. Η μικρή και κάπως ανασηκωμένη μύτη άφηνε να διαγράφονται τα καλοσχηματισμένα ανοιχτά

ρουθούνια, έτοιμα να βγάλουν φωτιές πάθους ή θυμού. Τα ζυγωματικά στέκονταν στο ύψος της πιο σμαραγδένιας λιμνοθάλασσας που είδε ποτέ μάτι ανθρώπου. Μεγάλα σε μέγεθος και με πυκνές ολόμαυρες βλεφαρίδες, που τα έκαναν να φαντάζουν σχεδόν ψεύτικα. Ήταν το πιο απίθανο χρώμα σμαραγδένιου πράσινου μέσα σ' έναν κατάμαυρο κύκλο που τα τόνιζε ακόμη περισσότερο.

Η νεαρή καλλονή του πορτρέτου δεν ήταν περισσότερο από είκοσι πέντε χρόνων. Φορούσε ένα ζευγάρι πλατινένια σκουλαρίκια με μπριγιάν, που κατέληγαν σ' ένα πράσινο σμαραγδένιο δάκρυ. Στον κρινένιο λαιμό της το πλατινένιο περιδέραιο, δεμένο με σμαράγδια και διαμάντια, σου έκοβε την ανάσα. Το ίδιο και το μονόπετρο σμαράγδι στο δεξί της χέρι, με τα καλοβαμμένα κόκκινα νύχια. Μια παρόμοια πλατινένια ζώνη, στολισμένη κι αυτή με σμαράγδια και μπριγιάν, τόνιζε ακόμη περισσότερο τη λεπτή μέση της. Κάτω στο δάπεδο του ανακλίντρου το τομάρι μιας αδικοσκοτωμένης λεοπάροδαλης, με το κεφάλι της να σε κοιτάζει μέσα απ' τα γυάλινα παγωμένα μάτια της και τα κοφτερά της δόντια έτοιμα να υπερασπιστούν την κυρά της, έκαναν την όλη εικόνα ακόμη πιο συγκλονιστική.

Σίγουρα και ο τελευταίος αδαής θα καταλάβαινε ότι αυτή η γυναίκα ανήκε σε άλλη εποχή και σίγουρα δεν ήταν κάποια τυχαία. Δεν μπορούσε να είναι τυχαία. Ήταν αδύνατον να περάσει απαρατήρητη, όσο κι αν το προσπαθούσε. Ή μήπως ήταν ουτοπία της φαντασίας κάποιου καλλιτέχνη, που την είχε ζωγραφίσει πρώτα στο μυαλό του και μετά την απεικόνισε πάνω στον καμβά; Όποια κι αν ήταν, σίγουρα είχε ευλογηθεί απ' τον Θεό και ακόμη πιο σίγουρα είχε κάνει ευτυχισμένο όποιον άνδρα την είχε δίπλα του και πολύ περισσότερο στο κρεβάτι του. Και μόνο η θωριά της θα του ήταν αρκετή για να χορτά-

σει από ηδονή, πολύ περισσότερο να τη γευτεί μαζί της. Ευλογημένα τα μάτια του ζωγράφου που την άγγιξαν και τη μετέφεραν επάνω σ' έναν άθλιο, άψυχο καμβά, που με τη μορφή της πήρε ζωή για τους επόμενους αιώνες. Δεν μπορεί να υπήρχε πλάσμα επάνω στον πλανήτη που να μην την ερωτευόταν. Όποια κι αν ήταν.

Η ηλικιωμένη γυναικεία φιγούρα μπήκε στη σάλα σέρνοντας αργά τα βήματά της, στηριζόμενη επάνω στο μαύρο μαστούνη της με την ασημοστόλιστη λαβή που παρίστανε το κεφάλι ενός αετού. Προχωρούσε αργά και με δυσκολία. Κάθε βήμα και μια μαχαιριά, που πλέον είχε συνηθίσει, μια και η κατάσταση της ήταν μη αναστρέψιμη. Ευτυχώς, τα τελευταία φάρμακα που της είχε χορηγήσει ο γιατρός της ήταν κάπως καλύτερα απ' τα προηγούμενα και κατά κάποιο τρόπο είχαν σταματήσει την επιδείνωση της αρρώστιας της, χωρίς όμως να την αναστρέψει. Φορούσε ένα σκούρο κανελί, φαρδύ φόρεμα που έφτανε ως τους πρησμένους αστραγάλους της, στολισμένο με δαντελένιο εκρού γιακά. Πάνω στους ώμους της ήταν ριγμένη μια ελαφριά, μάλλινη μπεξ εσάρπα. Τα χέρια της ήταν καλυμμένα με δαντελένια εκρού γάντια με κομμένες τις άκρες των δαχτύλων τους, έτσι που να ξεχωρίζουν μόνο τα κοντοκομμένα νύχια της. Τα ασημένια πυκνά μαλλιά της ήταν πιασμένα σ' έναν πλούσιο κότσο, ψηλά, στην κορυφή του κεφαλιού, που τον στόλιζε ένα φιλντισένιο χτένι. Το μοναδικό της κόσμημα ήταν ένα ζευγάρι λευκές πέρλες στους γερασμένους λοβούς των μικρών αυτιών της.

Δεν είχε περάσει τα εβδομήντα πέντε, όμως η κατάσταση της υγείας της την έκανε να δείχνει ακόμη μεγαλύτερη.

Η γυναίκα διέσχισε τη μεγάλη σάλα σέρνοντας με κόπο τα κουρασμένα της βήματα επάνω στο ξύλινο δάπεδο, που ήταν κατά τόπους στρωμένο με ακριβά πανέμορφα περσικά χαλιά.

Στάθηκε για λίγο και κοίταξε τον κεντρικό πολυέλαιο φτιαγμένο από πορσελάνη και διάφανα κρύσταλλα, που κρεμόταν από την ψηλοτάβανη οροφή, κατασκευασμένη από χοντρά παραλληλόγραμμα δοκάρια βαμμένα στο χρώμα της σκούρας σοκολάτας. Μετά προχώρησε και κάθισε σε μια από τις δύο φαρδιές πολυθρόνες του σκαλιστού σαλονιού της, ντυμένου με βελούδινο ύφασμα στο χρώμα του πεύκου, που αποτελούνταν ακόμα από δύο μεγάλους καναπέδες κι ανάμεσά τους τρία επίχρυσα τραπεζάκια με μπεζ μαρμάρινη επιφάνεια, ακριβώς απέναντι απ' το τεράστιο τζάκι, πάνω στο οποίο δέσποζε το πορτρέτο. Δεξιά και αριστερά από αυτό, δύο τεράστιες φαρδιές μπαλκονόπορτες επέτρεπαν στο φως της ημέρας να χύνεται άπλετο στο χώρο, παρότι είχε συννεφιά. Αριστερά από το τζάκι, στον απέναντι τοίχο και ανάμεσα από δύο βιβλιοθήκες, βρισκόταν ένας συρταρωτός σκαλιστός κομός κι επάνω του ένας παλιός βενετσιάνικος καθρέφτης μεγάλωνε τη σάλα. Δεξιά από το τζάκι, στην απέναντι πλευρά υπήρχαν δύο μικρότερα τετράγωνα παράθυρα που επέτρεπαν ακόμη περισσότερη εξωτερική θεά. Μπροστά τους βρισκόταν μια μακρόστενη τραπεζαρία από ξύλο καρυδιάς με δέκα καρέκλες τριγύρω της, ενώ στον πλαϊνό τοίχο δέσποζε ένας καρυδένιος μπουφές με τις δυο του βιτρίνες γεμάτες από πορσελάνινα σερβίτσια και πανέμορφα μπιμπελό. Παντού, τριγύρω στους τοίχους, υπήρχαν πίνακες με πανέμορφες θαλασσογραφίες και εικόνες από τη φύση, όμως το πορτρέτο πάνω απ' το τζάκι έτρεφε χωρίς κόπο την παράσταση με μοναδικό τρόπο, όπως μια πρωταγωνίστρια του θεάτρου που περιβάλλεται από άχρωμους κομπάρσους.

Το εκκρεμές ρολόι του τοίχου σε μια γωνιά σήμανε πέντε φορές. Η γυναίκα μειδίασε ελαφρά και έριξε μια ματιά απ' τις μεγάλες μπαλκονόπορτες που ήταν ακριβώς μπροστά της στην

τεράστια βεράντα, στολισμένη με πήλινα πιθάρια γεμάτα λουλούδια και κυρίως βουκαμβίλιες σε όλα τα χρώματα. Το βλέμμα της πλανήθηκε πιο πέρα, μέχρι που έσμιξε με το γαλάζιο της ρυτιδιασμένης θάλασσας. Αναστέναξε. Όσο και αν πονούσε, της αρκούσε να ρίξει μια ματιά εκεί έξω στη λουλουδιασμένη βεράντα της και μετά στη θάλασσα για να γιατρευτεί, να ξεχαστεί, να μην πονά περισσότερο.

Η πόρτα άνοιξε και μια καστανή, λεπτή, ψηλή γυναίκα με αυστηρό πρόσωπο, γύρω στα σαράντα μπήκε φορτωμένη στο δωμάτιο, κρατώντας έναν φορτωμένο δίσκο στα χέρια της, που τον ακούμπησε ευλαβικά πάνω σ' ένα μικρότερο τραπέζι στρωμένο με δαντελένιο χειροποίητο σεμεδάκι, δίπλα απ' την πολυθρόνα. Μετά, δίχως να περιμένει άδεια, σήκωσε την πορσελάνινη τσαγιέρα και άφησε το αχνιστό τσάι του βουνού να πέσει μέσα στο μεγάλο σκαλιστό φλιτζάνι του σερβίτσιου. Πρόσθεσε έναν κύβο μαύρης ζάχαρης και λίγο φρέσκο λεμόνι και ανακάτεψε με το ασημένιο κουταλάκι. Έβουρε το φλιτζάνι προς το μέρος της ηλικιωμένης γυναίκας και το άφησε δίπλα της. Χαμογέλασε και έφυγε χωρίς να πει άλλη κουβέντα. Γνώριζε πως η κυρά της πάντα αυτή την ώρα, λίγο μετά τον μεσημεριανό της ύπνο, δεν είχε όρεξη για κουβέντες και προτιμούσε να απολαμβάνει το τσάι της σιωπηλή, απενίζοντας τη θάλασσα μέχρι το αργό βασίλεμα του ήλιου.

Όταν η πόρτα έκλεισε πίσω της, η ηλικιωμένη γυναίκα σήκωσε με προσοχή το φλιτζάνι και αφού το μύρισε με ιδιαίτερη ικανοποίηση, γεύτηκε το περιεχόμενό του μισοκλείνοντας τα μάτια της. Χαμογέλασε και μετά έγειρε πίσω το κεφάλι ευχαριστημένη, στην πλάτη της πολυθρόνας της, κοιτάζοντας τον σκοτεινό ουρανό. Σήμερα όλος ο κόσμος γιόρταζε μια ιερή μέρα, την Πρωτομαγιά, μια μέρα σύμβολο, όχι μόνο για τους αγώνες του εργατικού δυναμικού κατά της πλουτοκρατίας, αλλά

και μια μέρα σύμβολο για τον ερχομό του καλοκαιριού. Και οι Έλληνες την τιμούσαν με το παραπάνω, κάνοντας εκδρομές και πικ νικ στην εξοχή, μαζεύοντας αγριολούλουδα και πλέκοντας στεφάνια που κρεμούσαν πάνω στις πόρτες τους. Η ίδια μισούσε σιδηρόκοιτοβόταν απ' τη γη και μετά νεκροζώντανο στόλιζε μια πόρτα, έναν τοίχο, ακόμη κι ένα βάζο με νερό. Της θύμιζε τον εαυτό της που ήταν το ίδιο νεκροζώντανος, φυλακισμένος από χρόνια μέσα σ' ένα σπίτι, ανήμπορος και σακατεμένος απ' το χρόνο.

Ο φειτός χειμώνας την είχε ταλαιπωρήσει πολύ, όμως ευτυχώς τώρα πια έμπαινε η άνοιξη και δεν έβλεπε την ώρα να καθίσει στη λουσομένη απ' το φως αυτού του ευεργετικού ήλιου βεράντα της και να αγναντέψει με τις ώρες το πέλαγος. Αυτή η θάλασσα... Αυτός ο ήλιος... Αυτή η χώρα... Πόσο την αγαπούσε την Ελλάδα. Μπορεί να μην ήταν η πατρίδα της, όμως πια θεωρούσε ότι είχε γεννηθεί εδώ, ότι δε θα μπορούσε να ζήσει πουθενά αλλού. Ακόμη κι όταν ο χάρος θα της έπαιρνε το κεφάλι, αυτή θα ευχόταν να ξαναζήσει σ' αυτά τα χώματα, σ' αυτό το ευλογημένο νησί της Ύδρας. Ύδρα... Κι όμως, κάποτε, χρόνια πριν, δεν είχε ακουστά όχι μόνο την Ύδρα, αλλά ούτε καν την Ελλάδα. Δε γνώριζε τίποτε γι' αυτή τη μικρή χώρα της Μεσογείου με τη μεγάλη καρδιά. Δε χρειάστηκε παρά μόνο μια επίσκεψη για να την ερωτευτεί και να νιώσει ότι τίποτε δεν είναι τυχαίο στη ζωή, ότι όλα είναι γραμμένα απ' τη μοίρα. Ευλογημένος τόπος, γεμάτος μαγικά βοτάνια, να, όπως τούτο εδώ το τσάι που το μάζευαν απ' το βουνό και σαν το έβραζες μοσκοβολούσε ο τόπος και σαν το έπινες ξανάνιωνες και πάλι. Ξανάνιωνες... Έστω και για λίγο.

Η γυναίκα τράβηξε τη ματιά της απ' τον ουρανό και την κάρφωσε στο πορτρέτο που ορθωνόταν μπροστά της. Όσα χρόνια κι αν άφηνε το βλέμμα της να πλανηθεί πάνω του, δε

θα το χόρταινε. Η ζωγραφισμένη οπτασία σε μάγευε, σε μεθούσε και σε άφηνε πάντα διψασμένο, ώσπου να την ξανασυναντήσεις και να μεθύσεις και πάλι μαζί της. Αναστέναξε. Το είχε στην ιδιοκτησία της πάνω από μισό αιώνα. Κι όμως, ουδέποτε την είχε κουράσει η παρουσία του, ουδέποτε διανοήθηκε να το αποχωριστεί. Ήταν ό,τι της είχε απομείνει απ' το παρελθόν, που ήταν τόσο σκοτεινό και απρόσιτο όπως και η ψυχή της.

Αρχόντισσα Ερνέστα ή αρχόντισσα του κάστρου! Έτσι την ήξεραν, έτσι την αποκαλούσαν χρόνια τώρα στο νησί. Το σπίτι της κάστρο σωστό, απ' τα πιο παλιά αρχοντικά, είχε ονομαστεί έτσι όταν στόλισε μια γωνιά του μεγάλου μπαλκονιού της μ' ένα μικρό κανόνι που είχε ανακαλύψει σ' ένα παλαιοπωλείο στην Αθήνα και το είχε μεταφέρει εκεί με κόπους και βάσανα, πιστεύοντας ότι ήταν το γούρι της και θα φυλούσε σαν πιστό σκυλί το σπίτι της. Από τότε μια και η κάννη του διακρινόταν απ' την υπερυψωμένη βάση στην οποία είχε τοποθετηθεί, το αρχοντικό βαπτίστηκε κάστρο και αυτό το όνομα είχε τόσα χρόνια τώρα. Κανείς δε γνώριζε το παραμικρό απ' τη ζωή της. Ακόμη και η τελευταία οικονόμος της, η Άγκνες απ' τη Σκοτία, που την είχε στην υπηρεσία της κοντά στα δεκαπέντε τώρα χρόνια, δεν ήξερε τίποτε για εκείνη. Πάντα προτιμούσε ένα διακριτικό προσωπικό δίπλα της. Οι Ελληνίδες μιλούσαν πολύ, ρωτούσαν πολλά, έψαχναν, ήταν αδιάκριτες. Εξάλλου τα αγγλικά ήταν η μητρική της γλώσσα και όσοι δούλευαν για εκείνη έπρεπε να τα μιλάνε απταιστως. Πριν απ' την Άγκνες είχε αλλάξει ίσα με τέσσερις φορές υπηρεσία, όμως τώρα μαζί της είχε στεριώσει για τα καλά. Τριάντα πέντε χρόνια και βάλε στην Ελλάδα και δεν μπόρεσε να μάθει ποτέ καλά τη γλώσσα. Γνώριζε λέξεις, στα δύσκολα μπορούσε να συνεννοηθεί άνετα, όμως παρότι αγαπού-

σε τη χώρα, τη γλώσσα δεν τη συμπάθησε ποτέ. Δύσκολη και σκληρή, και ακόμη πιο σκληρή στην ορθογραφία.

Οι κάτοικοι του μικρού νησιού ήξεραν για εκείνη ότι ήταν μια πάμπλουτη κληρονόμος απ' την Αμερική που χήρεψε σχετικά νέα, κοντά στα σαράντα της, και εγκατέλειψε την πατρίδα της επειδή ήθελε να γιατρευτεί απ' το χτύπημα αυτό της μοίρας, όταν σκοτώθηκε ο άνδρας της που υπεραγαπούσε. Εξάλλου δεν τους ενδιέφερε από πού ερχόταν και τι έκανε, όσο ότι είχε βοηθήσει πολύ τους νησιώτες, δίνοντας χρήματα σε άπορες οικογένειες. Ζούσε απομονωμένη στο σπίτι που είχε αγοράσει, στο ψηλότερο σημείο ενός νησιού που ήταν χτισμένο αμφιθεατρικά σ' ένα λόφο και έφτανε μέχρι το λιμάνι. Ο ιδιοκτήτης του σπιτιού δεν μπορούσε να το συντηρήσει και είχε αρχίσει να παρουσιάζει φθορές με το χρόνο. Η Ερνέστα είχε πληρώσει ένα καθόλου ευκαταφρόνητο ποσό και το έκανε ιδιοκτησία της. Έφερε μαστόρους απ' την Αθήνα, το έχτισε απ' την αρχή σχεδόν, το γέμισε με πανάκριβα έπιπλα και κλείστηκε εκεί μέσα. Πού θα πήγαιναν όλα αυτά τα λεφτά σαν πέθαινε κανείς δε γνώριζε. Είχε, δεν είχε κληρονόμους, δεν αναφέρθηκε ποτέ. Και ούτε την επισκέφτηκε ποτέ κανείς στο σπίτι της απ' την Αμερική. Οι μοναδικοί επισκέπτες ήταν οι συντοπίτες της σαν ήθελαν να της γυρέψουν βοήθεια, ένας ντόπιος κηπουρός, ο κυρ Μαθιός, και άντε ένας φαρμακοποιός που έμενε στο νησί. Τα τελευταία χρόνια ζούσε μαζί με την Άγκνες, που είχε αναλάβει όλες τις δουλειές μαζί με τη φροντίδα της. Μάλλον όταν πέθαινε θα τα άφηνε στους άπορους νησιώτες και στους ανθρώπους που τη φρόντιζαν. Ίσως γι' αυτό η μισ Άγκνες να ήταν τόσο προσηλωμένη στην κυρά της. Όμως κι αυτό να μη συνέβαινε, της χρωστούσε την ίδια της τη ζωή.

Η Ερνέστα Φοντέιν ξανακοίταξε το πορτρέτο. Την κοίταξε κι εκείνο. Το βλέμμα της γυναίκας του πίνακα έγινε ακόμη

πιο ειρωνικό. Η αρχόντισσα του κάστρου έκλεισε τα μάτια της πληγωμένη. Φώτα άστραψαν παντού και φώτισαν το χώρο. Δυνατοί προβολείς που την τύφλωσαν και μετά φασαρία καθώς άνθρωποι άρχισαν να μπαινοβγαίνουν από παντού βιαστικοί και εκνευρισμένοι, τρέχοντας σχεδόν να προλάβουν κάτι. Και μετά σιωπή. Όλα τα φώτα στράφηκαν προς μια κατεύθυνση. Όλα τα βλέμματα ακολούθησαν τα φώτα.

«And action».* Ακούστηκε καθαρά η βαριά ανδρική φωνή.

Η φασαρία σταμάτησε απότομα και όλοι σίγησαν. Η εκθαμβωτική μελαχρινή καλλονή διασχίζει το χώρο με βήμα γαζέλας, φορώντας μια ιβονάρ σατέν ρόμπα στολισμένη στα μανίκια με φτερά μαραμπού στην ίδια απόχρωση. Σταματά μπροστά από ένα γραφείο, ανοίγει ένα ασημένιο κουτί και βγάζει μια μακριά ασημένια πίπα κι ένα τσιγάρο. Ανάβει το τσιγάρο μ' έναν ασημένιο αναπτήρα και μετά αρχίζει να βηματίζει νευρικά πάνω κάτω. Η πόρτα χτυπά κι εκείνη τρέχει με λαχτάρα και την ανοίγει. Ο ψηλός, γοητευτικός, γεροδεμένος άνδρας, ντυμένος μ' ένα μαύρο κοστούμι, μπαίνει μέσα και την αρπάζει στην αγκαλιά του ψιθυρίζοντάς της λόγια αγάπης. Εκείνη τον ακούει απελπισμένη. Τον αγαπά, όμως δεν είναι ελεύθερη. Το φανερώνει η γυαλιστερή βέρα στο δεξί της χέρι. Κάποιος άλλος άνδρας δεσμεύει τη ζωή της. Αγκαλιάζονται με πάθος. Ο φακός εστιάζει στο πρόσωπό της, που κοιτάζει με αγωνία, προσμονή και φόβο. Τα ανοιχτόχρωμα τεράστια μάτια της είναι βουρκωμένα. Τα χείλη της μισάνοιχτα. Είναι έτοιμη να του δοθεί. Τρέμει από έρωτα για εκείνον που δεν μπορεί να έχει.

* Γυρίζουμε (σε ελεύθερη μετάφραση).

Είναι πανέμορφη, τόσο που δε βλέπεις τίποτε πια πέρα απ' τα υπέροχα μάτια της...

«Cut!»*

Η αρχόντισσα του κάστρου άνοιξε απότομα τα μάτια της. Το βλέμμα της φαινόταν χαμένο και προσπάθησε να επανέλθει ανοιγοκλείνοντάς τα. Ο χρόνος την κορόιδευε, τη βασάνιζε. Έστρεψε το κεφάλι της αριστερά. Ο τεράστιος βενετσιάνικος καθρέφτης την αποκαρδίωσε ακόμη μια φορά. Τον μισούσε αυτό τον καθρέφτη. Όσο τον είχε αγαπήσει κάποτε, τώρα τον μισούσε περισσότερο από οτιδήποτε άλλο στη ζωή της. Ήθελε να τον σπάσει, να τον καταστρέψει, όμως δεν το βάσταγε η καρδιά της. Ήταν το μοναδικό δώρο από εκείνον... Και τον είχε αγαπήσει παράφορα. Ήταν ο πρώτος και ο τελευταίος άνθρωπος που είχε λατρέψει στη ζωή της. Ούτε και το ίδιο της το παιδί, τη μοναδική της κόρη, είχε βάλει ποτέ πάνω από αυτόν. Όμως δεν την άντεχε πια την πραγματικότητα. Δεν άντεχε άλλο να βλέπει αυτό που ήταν, αυτό που είχε καταντήσει. Μια γριά, παραμορφωμένη απ' την αρθρίτιδα και τους πόνους.

Τράβηξε το βλέμμα της απότομα και ξανακοίταξε το πορτρέτο. Η Μερσέντες Χιλ την κοίταξε κι εκείνη ειρωνικά. Μερσέντες Χιλ. Αυτό το όνομα κάποτε άξιζε πολλά λεφτά. Δεν υπήρχε άνδρας που να είχε δει την εικόνα της και να μην την είχε ερωτευτεί, γυναίκα που να μην την είχε φθονήσει. Ήταν η πιο όμορφη, η πιο ταλαντούχα, η πιο διάσημη σταρ του κινηματογράφου στο Χόλιγουντ. Χρόνια πριν... Πολλά χρόνια πριν. Όταν ακόμη ο κινηματογράφος ήταν στα πρώτα βήματά του,

* Σταματήστε (σε ελεύθερη μετάφραση).

ασπρόμαυρος και σιωπηλός. Ίσως ήταν εκείνη που έκανε τους παραγωγούς να συνειδητοποιήσουν ότι η τέχνη του κινηματογράφου, η λεγόμενη έβδομη, θα γινόταν σύντομα ένα ανεξάντλητο χρυσωρυχείο, αρκεί να υπήρχαν πρόσωπα σαν τη Μερσέντες Χιλ. Ήταν η πρώτη που αποκάλεσαν σταρ, η πρώτη που έστρωσαν χαλιά στα πόδια της, η πρώτη που έθεσε βέτο για το πόσο θα είναι το κασέ* της. Κανείς δεν τόλμησε να της αρνηθεί οποιαδήποτε απαίτηση, παραξενιά, επιθυμία, καπρίτσιο. Αρκεί να το ζητούσε και το είχε στα πόδια της. Ήταν η βασίλισσα της Αμερικής, του κόσμου όλου. Για πάνω από είκοσι χρόνια καθόταν στο θρόνο της, έχοντας ανθρώπους να την υπηρετούν. Ώσπου μια μέρα... Τελικά τίποτε δεν είναι μόνιμο, όσο κι αν ευχηθείς να κρατήσει, όσο κι αν παλέψεις για να το πετύχεις. Πολύ περισσότερο μάλιστα όταν έχεις επενδύσει πάνω στο χρόνο.

Η αρχόντισσα του κάστρου κούνησε αργά το κεφάλι της. Σε λίγη ώρα θα ερχόταν το ηλιοβασιλέμα και η Άγκνες θα άναβε τις λάμπες στα τρία μικρά τραπεζάκια του σαλονιού και μετά θα της σέρβιρε το ελαφρύ δείπνο της εκεί δίπλα στην πολυθρόνα της, όπου περνούσε το μεγαλύτερο μέρος της μέρας της βλέποντας τηλεόραση ή στην κάμαρή της όταν η αρρώστια της δεν της επέτρεπε να σηκωθεί απ' το κρεβάτι. Κι έτσι θα τέλειωνε μια ακόμη μέρα, ίδια και παρόμοια σαν όλες τις άλλες τα τελευταία χρόνια που είχε κλειστεί για τα καλά στο σπίτι.

Κάποτε, τότε που ακόμη δεν είχε προβλήματα υγείας, κατέβαινε συχνά στη χώρα, κολυμπούσε, έκανε τα ψώνια της, μιλούσε με τους κατοίκους. Τώρα πια είχε ξεχάσει τους περισσότερους έτσι αποτραβηγμένη όπως ζούσε και μάλλον την

* Αμοιβή.

είχαν ξεχάσει κι εκείνοι. Οι εποχές είχαν αλλάξει, ο τουρισμός είχε φέρει λεφτά στο νησί, δεν είχαν πια την ανάγκη της. Είχε να δεχτεί επίσκεψη τουλάχιστον τρία χρόνια απ' την τελευταία φορά που ήρθε να την ευχαριστήσει η κόρη μιας ντόπιας οικογένειας που τη βοήθησε να σπουδάσει δασκάλα, που το 'χε μεράκι από παιδί. Η Μαρία, όταν πήρε το πτυχίο στα χέρια της, έσπευσε να της το δείξει και να την ευχαριστήσει, προσφέροντάς της σαν δώρο μια εικόνα της Παναγιάς να τη βοηθήσει με την αρρώστια της.

Κάπου κάπου την έπαιρνε τηλέφωνο κάποιος απ' τους παλιούς καλούς της φίλους, όπως ήταν ο Αντώνναρος, ο πρώην ιδιοκτήτης του σπιτιού της, ο Σοφίός, ο πρώην δήμαρχος του νησιού, ο Στάθης ο ψαράς, που κάποτε την προμήθευε με τα ολόφρεσκα ψάρια του μα είχε πια παραγεράσει κι αυτός, η Μεταξένια, που 'φτιαχνε περλίτεχνες δαντέλες με το βελονάκι και της είχε πλέξει όλα τα πανέμορφα γάντια που φορούσε χρόνια τώρα, η Σταυρούλα, που της είχε χαρίσει το γάδαρό της τον Έιντζελ πριν από είκοσι δύο χρόνια, πουλαράκι ακόμη. Οι υπόλοιποι που δεν είχαν τηλέφωνα στα σπιτικά τους σαν ήταν νέοι ανηφορίζαν κάποτε συχνά στο κάστρο της, μα τώρα που 'χαν παραγεράσει κι αυτοί είχαν χαθεί για τα καλά και τα παιδιά τους που 'χαν σπουδάσει με τα δικά της χρήματα είχαν φύγει απ' το νησί διορισμένα ή παντρεμένα σε άλλες πόλεις.

Ρευματοειδής ή παραμορφωτική αρθρίτιδα. Ούτε που είχε ακούσει ποτέ το όνομα ούτε την αρρώστια. Ήταν ό,τι πιο ύπουλο είχε συναντήσει ποτέ της. Κόντευε τα τριάντα πέντε όταν άρχισε να έχει τις πρώτες ενοχλήσεις. Κάποιες περιέργες αδιαθεσίες, ανορεξία, μελαγχολία, που συνοδευόταν κάποιες φορές με πρηξίματα στα άκρα, κυρίως των χεριών και δυσκαμψίες. Στην αρχή υπέθεσε ότι μάλλον έφταιγε η μεγάλη κούραση και δεν έδωσε σημασία. Όμως οι πόνοι στις αρθρώσεις, κυρίως

των χειρών της, άρχισαν να γίνονται χρόνο με το χρόνο επίμονοι και καθημερινοί. Κάποια χρόνια αργότερα δεν μπορούσε να κοιμηθεί τη νύχτα και σαν ξυπνούσε έκανε ώρα να μπορέσει να κουνήσει τα δάχτυλά της. Οι αρθρώσεις της ήταν πρησμένες και τα κάποτε ωραία, μακριά δάχτυλά της είχαν αρχίσει να αλλάζουν σχήμα.

Πήρε τότε το πλοίο της γραμμής και πήγε στην Αθήνα. Γιατρός της προκοπής στο νησί δεν υπήρχε εκείνη την εποχή κι εκείνη που είχε θορυβηθεί απ' τους συνεχόμενους πόνους πήρε την τότε οικονόμο της, τη Μαργαρίτα, και πήγαν στην πρωτεύουσα. Ο καθηγητής Λυγιδάκης δε χρειάστηκε πολύ για να βγάλει τα συμπεράσματά του. Όμως για να είναι απόλυτα σίγουρος την κράτησε στο νοσοκομείο μια μέρα για εξετάσεις. Η ίδια δεν ήθελε καθόλου κάτι τέτοιο. Πολύ περισσότερο που το επίμονο βλέμμα του καθηγητή που είχε σπουδάσει στην Αμερική την έκανε να αισθανθεί αμήχανα.

«Ξέρετε», της είπε την ώρα που υπέγραφε το εξιτήριο της, «μοιάζετε πολύ με μια παλιά Αμερικανίδα ηθοποιό του κινηματογράφου. Βέβαια έχει χαθεί απ' το στερέωμα πάνω από δεκαπέντε χρόνια, όμως μπορεί να την έχετε ακουστά. Μερσέντες Χιλ την έλεγαν».

Η Ερνέστα Φοντέιν χλόμιασε. Το τελευταίο που περίμενε ν' ακούσει στο γραφείο ενός ρευματολόγου καθηγητή ήταν αυτό το όνομα.

«Σας λέει κάτι το όνομα;»

«Απολύτως τίποτε, γιατρέ. Δεν το έχω ακούσει ποτέ στη ζωή μου...» του απάντησε παγωμένα.

«Τότε δε θα συμπαθούσατε και πολύ τον κινηματογράφο», της είπε ο γιατρός χαμογελώντας. «Εγώ τον λατρεύω. Κι όμως, πρέπει να ήταν κοντά στην ηλικία σας. Πολύ όμορφη γυναίκα, αλήθεια... Ήμουν έφηβος όταν έτυχε να δω τυχαία κάποια πα-

λιά ταινία της και από τότε έγινα θαυμαστής της. Περίεργο που χάθηκε απ' το στερέωμα έτσι ξαφνικά. Μου τη θυμίζατε γιατί έχετε ακριβώς το ίδιο χρώμα ματιών... εννοώ τα ίδια μάτια, γιατί όλες οι ταινίες της ήταν ασπρόμαυρες. Βλέπετε, σταμάτησε να παίζει σχετικά νέα. Τέλος πάντων. Εδώ έχω τη συνταγή με τα φάρμακά σας και τις ασκήσεις που σας έδειξα. Δυστυχώς, κυρία Φοντέιν, δεν μπορώ να σας προσφέρω τίποτε περισσότερο προς το παρόν, πέρα απ' το να σας παρακολουθώ κάποιες φορές. Αν όμως τύχει και περάσω απ' την Ύδρα, θα μου έκανε ιδιαίτερη χαρά να σας επισκεφτώ στο σπίτι σας, μια και είστε μόνιμη κάτοικος εκεί και οι μετακινήσεις, απ' ό,τι κατάλαβα, δε σας είναι ιδιαίτερα συμπαθείς».

Η Ερνέστα πάγωσε ακόμη περισσότερο. Το να επισκεφτεί αυτός ο γιατρός το σπίτι της δε θα το επέτρεπε ποτέ. Δεν περίμενε να ακούσει πια από άνθρωπο αυτό το όνομα και είχε σοκαριστεί πολύ περισσότερο απ' όταν της είπε ότι η ρευματοειδής αρθρίτιδα θα τη βασάνιζε μέχρι το τέλος της ζωής της, ότι δεν είχε γιατρεία, παρά μόνο μερική στασιμότητα. Και τώρα της έλεγε ότι υπήρχε πιθανότητα να την επισκεφτεί ξαφνικά στο σπίτι της. Ε, ποτέ! Δεν υπήρχε περίπτωση να δεχτεί μια τέτοια επίσκεψη. Ήδη θα έδινε σήμερα κιόλας οδηγίες στην οικονόμο της ότι ο γιατρός Λυγιδάκης ήταν ανεπιθύμητος στο κάστρο της Ύδρας, ακόμη κι αν σφάδαζε σαν σφαγμένο ζωντανό απ' τους πόνους. Κι ας την άφηνε με την απορία γιατί τόσο μένος προς το γιατρό που της είχε φερθεί άψογα και την είχε ανακουφίσει, έστω και προσωρινά, με ενέσεις απ' τους πόνους της.

Γύρισε στην Ύδρα περισσότερο ταραγμένη απ' ό,τι είχε φύγει. Και παρότι τα φάρμακα και το διαιτολόγιο που ακολούθησε τη βοήθησαν αρκετά, η Ερνέστα δεν μπόρεσε να ηρεμήσει για μέρες. Όταν άκουσε το όνομα της Μερσέντες Χιλ, της φάνηκε τρομακτικό. Αυτή η γυναίκα είχε πεθάνει χρόνια πριν.

Την είχε σκοτώσει η ίδια! Κι όμως υπήρχαν άνθρωποι και μάλιστα Έλληνες που τη θυμούνταν ακόμη. Την είχε σκοτώσει... Ναι, πώς αλλιώς να ονομάσει κάποιος τον αφανισμό ενός ανθρώπου; Έπρεπε να το κάνει. Όμως πριν την αφανίσει η ίδια, κάποιος άλλος, πιο μεγάλος δολοφόνος, ένας serial killer,* ο χρόνος, άρχισε να τη σκοτώνει αργά και μεθοδικά πριν από αυτήν. Ήταν καταδικασμένη. Τίποτε δεν μπορούσε να τη σώσει απ' τα χέρια του. Μέχρι που επενέβη η ίδια. Πριν τη βασανίσει ανελέητα, πριν την κάνει να υποφέρει, θα τη σκότωνε η ίδια.

* Κατά συρροήν δολοφόνος.

Η Μερσέντες Χιλ, μια νεαρή και πάμφτωχη κοπέλα, γίνεται η διασημότερη ηθοποιός του βωβού κινηματογράφου στην Αμερική του 1930. Η απaráμιλλη ομορφιά και το ταλέντο της αφήνουν άναυδο όποιον την αντικρίζει. Κι εκείνη, σαν βασίλισσα, απολαμβάνει απ' το θρόνο της όλα όσα της προσφέρουν τα νιάτα της. Οι άνδρες την ερωτεύονται με πάθος, απλώνοντας την καρδιά τους και τις περιουσίες τους στα πόδια της. Η δική της καρδιά είναι δοσμένη μόνο στην καριέρα της. Μέχρι που ένας άνδρας, ξυπνάει για πρώτη φορά μέσα της έναν πρωτόγνωρο έρωτα...

Και μια μέρα η Μερσέντες, διαπιστώνοντας ότι η ανελέητη φθορά του χρόνου στραγγίζει όχι μόνο την ομορφιά αλλά και την υγεία της, εξαφανίζεται χωρίς το παραμικρό ίχνος, αφήνοντας πίσω της τον παραγωγό άνδρα της και τη μικρή της κόρη. Οι περισσότεροι τη θεωρούν νεκρή.

Χρόνια μετά, γερασμένη και ξεχασμένη, δεν ελπίζει πια σε τίποτε και σε κανένα. Ώσπου μια παράξενη γυναίκα της υπόσχεται αυτό που δεν μπορεί να κάνει κανείς. Ακόμη και ο Θεός. Και η Μερσέντες δέχεται να παίξει το επικίνδυνο αυτό παιχνίδι της μοίρας. Θέλει να πάψει να πονά, θέλει να ερωτευτεί, να ξαναγίνει βασίλισσα στον παλιό θρόνο της. Θέλει μια δεύτερη ευκαιρία.

*Η Χρυσήδα Δημουλίδου έρχεται αυτή τη φορά με ένα δυνατό
ερωτικό, μεταφυσικό θρίλερ που θα σας καθηλώσει.*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-801-0

9 789604 538010

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 08267

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΜΕ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ